

Κι ἡ ἐρώτηση ἂν πετυχαίνομε ὅ,τι ζητᾶμε
Εἶναι ἀνόητη, ἀναπάντητη ἅπ' τὸν ἦχο τῆς
(Ξεμαντάλωτης πόρτας
Ποῦ χτυπάει στὸν ἄνεμο ἢ ἅπ' τὸν ἦχο τοῦ
(χιονιοῦ ἢ ἅπ' τὸ κοίταγμα
Τοῦ χειμωνιάτικου ἡλιου. Αὐτὸ πὸν μάθαμε
(δὲν ἦταν αὐτὸ ποῦ μᾶς εἶπαν.
Κοιτάω τὸ χιόνι, γυρεύω ν' ἀγγίξω τὸ χτύπο
(τῆς καρδιάς ποῦ λείπει.

Τὰ χαμόγελα τῶν κολυμβητῶν

Τὰ χαμόγελα τῶν κολυμβητῶν σήνουν καθὼς
(αὐτοὶ ἀφήνουν τὸ νερό,
Κι ὁ ἔραστής νιώθει νὰ πέφτει θλίψη καθὼς
αὐτὸ τελειώνει, καθὼς ἀφήνει τὴν ἀγάπη του.
Ὁ ἔπιστήμονας, κλείνοντας τὸ βιβλίο του κα-
θὼς χτυπᾶνε τὰ ρολόγια τοῦ μεσονυχτίου, εἰ-
(ναι κενὸς καὶ γέρος.
Ἡ ἀνακούφιση τοῦ πιλότου καθὼς προσγειώ-
(νεται δὲν εἶναι ἀπελευθέρωση.
Αὐτὰ τὰ τέλεια καὶ ἰδιωτικά πράγματα, ποῦ
μᾶς περιτελίζουν, ἔχουν ἀτελῆ καὶ δημόσια
(τελειώματα —
Νερὸ κι ἄνεμος καὶ πέταγμα, λόγια ποῦ θυ-
(μώμαστε κι ἡ πράξη τῆς ἀγάπης
Δὲν εἶναι παρὰ διακοπές. Κι ὁ κόσμος, σὰ
(ῥωδ, ἀνυπόμονο καὶ γρήγορο,
Περιμένει μόνο αὐτοὺς ποῦ εἶναι νεκροί. Ὅχι
(θάνατος γιὰ σένα. Συμπεριλαμβάνασαι.

Ρόμπερτ Λόουελ (1917)

Σὰ μὰ πλανερία κοντὰ στὸ νερὸ

Τὸ σκοτάδι ἔχει καλέσει τὸ σκοτάδι καὶ ἡ ἀ-
(τιμία
Σπρώχνεται γύρω σὰ παρὰθυρά μας σ' αὐτὴ
(τῇ σχεδιασμένῃ
Βαβέλ τῆς Βοστώνης ὅπου τὸ χρῆμα μας μι-
(λάει
Καὶ πολλαπλασιάζει τὸ σκοτάδι ἐνὸς τόπου
Προετοιμασίας ὅπου ἡ Παρθένα περπατάει
Καὶ τριαντάφυλλα ἐλικώνονται στὸ σμαλτω-
(μένο πρόσωπό της
"Ἡ πέφτουν σὲ σχίζες σ' ἄβρεχτους δρόμους.
Κυρία μας τῆς Βαβυλώνας, πέρνα, πέρνα,
"Ἡμουν κάποτε ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ σου
Μύγες, μύγες, εἶναι πάνω στὴν πλανερία, πά-
(νω στοὺς δρόμους.

Οἱ μύγες, οἱ μύγες, οἱ μύγες τῆς Βαβυλώνας
Βοῦνίζουν στῶν ἀρτίων μου τὰ τύμπανα ἐνῶ
(τὸ διαβολικὸ μακρὸν
Μοιρολόγι τῶν ἀνθρώπων ἐκπυρσοκροτεῖ τὴν
(ῥωρα
Γιὰ πλέουσες πόλεις ὅπου ἡ χρυσοὶ του γλώσσα
Γοητεύει τοὺς τέκτονες τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ
Νὰ ὑψώσουν τὴν πόλιν τοῦ αἵθριο πρὸς τὸν ἥλιο
Ποῦ ποτὲ δὲν καθεται πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς
(δρόμους τῆς κολασμένης φωτιάς
Τῆς Βοστώνης, ὅπου τὸ ἥλιοφῶς εἶναι σπαθὶ

Ποῦ χτυπάει τὸν ἀρνούμενο σ' ἄλλους τὸν
(Κύριο:
Μύγες, μύγες εἶναι πάνω στὴν πλανερία, πά-
(νω στοὺς δρόμους.

Μύγες χτυποῦν τὰ θαυμασιὰ νερὰ τοῦ παγο-
(μένου

Ἀτλαντικοῦ καὶ τὰ μάτια τῆς Μπερναντέτ
ποῦ εἶδαν τὴν Κυρία μας νὰ στέκεται στὴ
(σπηλιά
τῆς Μασσαμπιέλ, τὴν εἶδαν τόσο ἄμεσα ποῦ
τ' ὄραμά της ἔσβησε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Ὁ
(τάφος

Ἔχει ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ καταποθεῖ στὸ
(Χριστό.

Ὡ τείχη τῆς Ἰερικῶς! Κι ὅλοι οἱ δρόμοι
πρὸς τὸ Ἀτλαντικὸ μας τεῖχος τραγουδᾶνε :

«Τραγουδεῖστε,
Τραγουδεῖστε τὴν ἀνάσταση τοῦ Βασιλέα».
Μύγες, μύγες εἶναι πάνω στὴν πλανερία, πά-
(νω στοὺς δρόμους.

Τζὼν Μπέρρυμαν (1914)

Ὀνειροτράγουδα

14

Ἡ ζωὴ, φίλοι, εἶναι βαρετὴ. Δὲν πρέπει νὰ τὸ
(λέμε αὐτό.

Στὸ τέλος - τέλος, ὁ οὐρανὸς λάμπει, ἡ με-
(γάλη θάλασσα λαχταράει,

ἡμεῖς οἱ ἴδιοι λάμπουμε καὶ λαχταῖμε,
κι ἐπιπλέον ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε ὅταν ἤμιον-
(να ἀγόρι

(ἐπανειλημμένα) «Νὰ τ' ὁμολογήσεις ποτὲ
(πὼς βαριέσαι

σημαίνει πὼς δὲν ἔχεις

Ἐσώτερες Δυνάμεις. Συμπεραῖνω τώρα πὼς
(δὲν ἔχω

ἐσώτερες δυνάμεις, γιατί βαριέμαι πολὺ.
Βαριέμαι τοὺς λαοὺς,

βαριέμαι τὴ φιλολογία, εἰδικὰ τὴν ἱψηλὴ φι-
(λολογία,

βαριέμαι τὸν Χένρυ, μὲ τὴν κατάστασή του
καὶ τοὺς κωλικούς του
κακοὺς ὅσο κι ὁ Ἀχιλλέας,

ποῦ ἀγαπᾶει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ δυνατὴ
(τέχνη, ποῦ τὴ βαριέμαι.

Κι οἱ ἥσυχτοι λόφοι κι ἡ μηχανὴ τοῦ μπαμπα-
(κιού, μοιάζουν μὲ δίχτυ

καὶ κατὰ κάποιον τρόπο ἔνα στυλ
ἔχει πάρει τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὴν οὐρὰ του σὲ
(σημαντικὴ ἀπόσταση

μέσα σὲ βουνὰ ἢ θάλασσα ἢ οὐρανό, ἀφήνον-
(τας

πίσω: ἐμένα, παιγνιδιάρη.

65

Δὲν ἐγχειρίζω συχνά. Ὅταν ἐγχειρίζω,
τὰ ἄτομα τὸ παρατηροῦν.

Οἱ νοσοκόμες φαίνονται ἐκπληκτες, Χλωμιά-
(ζουν.
‘Ο πελάτης φέρεται πίσω στή ξωή, ἢ καί
(τέτοιο.
‘Ο λόγος πού δέν τὸ κάνω αὐτὸ πιδ πολὺ (πα-
(ραθέτω)
εἶναι: ἔχω μιὰ ζωὴ νὰ χρεωκοπήσω —

ἐξαιτίας τῆς συζύγου καὶ τοῦ γιοῦ μου — νὰ
(τὴν ἐμποδίσω νὰ κερδίζει
— Κύριε Κόκκαλα, τὸ γλέπω αὐτό.
Αὐτοὶ γι’ αὐτὲς τίς ἐνχειρήσεις σ’ εὐχαρι-
(στάν, ὦραϊα;

ὄχι σὲ πληρώνουν. — Σωστά.
Σπάνια ἔχεις δεῖξει τόση κατανόηση.
Τώρα ὑπάρχει μιὰ ἀκόμη δυσκολία μὲ τὸ φῶς:

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελῶ σ’ ἀπόλυτο
(σκοτάδι

ἐγχειρήσεις πολὺ λεπτές
στὸν ἑαυτό μου.

— Κύριε Κόκκαλα, μὲ φοβάς.
Καθόλου περίεργο πού δὲ σὰς πληρώνουν. Θὰ
(πεθάνετε;

— Φίλε
μου, πέτυχα. ‘Αργότερα.

Ρόμπερτ Λάξ (1915)

Καλυμνιάδα (μέρος II)

πὲς τὸ μισοφέγγαρο
μισοφέγγαρο ἀπὸ βράχο
ἓνα νησί στραμμένο ἀνατολικά
σὲ μιὰ θάλασσα ὅλη τσικίσματα

τοὺς ἀσημένιους του

θόλους

τὰ πολλὰ του

χρωματιστὰ

μέτωπα

ἓνας βράχος:

τὶ φυτρώνει πάνω του;

λίγο

πράσινο

τὸ χει-

μώνα

οἱ ἄντρες μὲ τὰ γαλάζια δίχτυα τους

γολὶ γολὶ

ἔξω κάθε νύχτα

καὶ μπαλώνοντας

τὰ δίχτυα

τὸ

πρωὶ

οἱ ἄλλοι πού

πάνε ἔξω

γιά μῆνες

κάθε φορὰ

καὶ βουτᾶνε
(γιά

σφουγγάρια)

οἱ γυναῖκες πού

ὕφαινον

οἱ γυναῖκες πού

δένουν τοὺς γάντζους

στὰ μακριὰ

ἄσπρα

νῆματα

Ρόμπερτ Μπλάυ (1916)

‘Αφού ἤπιαμε ὅλη νύχτα μ’ ἓνα φίλο,
εγαίνουμε ἔξω μὲ μιὰ θάρκα τὴν αὐγὴ νὰ
δοῦμε ποιὸς μπορεῖ νὰ γράψει τὸ πιδ κα-
λὸ ποίημα

Αὐτὰ τὰ πεῦκα, αὐτὲς οἱ ψηλὲς βαλανιδιές,
(αὐτοὶ οἱ βράχοι,

Αὐτὸ τὸ νερὸ τὸ σκοτεινὸ καὶ τ’ ἀγγιγμένο
(ἀπ’ τὸν ἄνεμο —

Σὰν ἐσένα, σκοτεινὴ θάρκα,
Παρασύρομαι σὲ νερὸ θερμένο ἀπὸ δροσερὴ
(πηγὴς.

Κάτω ἀπὸ τὰ νερά, ἀπὸ τότε πού ἤμουν ἀγὼρ
‘Ἐχω ὀνειρεντεῖ παρὰ ξενους καὶ σκοτεινοὺς
(θησαυροὺς,

‘Οχι χρυσάφι ἢ παρὰ ξένα πετράδια, μὰ τὸ ἄ-
(ληθινὸ

Δῶρο, κάτω ἀπ’ τίς χλωμὲς λίμνες τῆς Μιν-
(νεσότα.

Κι αὐτὸ τὸ πρωὶ πάλι, παρουρημένος στὸν αὐ-
(γινὸ ἄνεμο,

Νιώθω τίς παλάμες μου καὶ τὰ παπούτσια μου
(κι αὐτὸ τὸ μελάνι —

Νὰ παρασύρονται, ὅπως ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ σῶ-
(μα παρασύρεται,

Πάνω ἀπ’ τὰ σύννεφα τῆς σάρας καὶ τῆς
(πέτρας.

Λίγες φίλιες, λίγες αὐγές, λίγες ματιὲς χορ-
(τάρι,

Λίγα κουπιά περασμένα ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ τὴ
(ξέστη,

‘Ετο. παρασυρόμαστε πρὸς τὴν ἀκτὴ, πάνω
(ἀπὸ κρύα νερά,

Χωρὶς πὰ νὰ μᾶς νοᾶζει ἂν παρασυρόμαστε
(ἢ πᾶμε ὁλόσια.

Εαφνιασμένος ἀπ’ τὸ δράδου

‘Τπάρχει μιὰ ἄγνωστη σκόνη πού εἶναι κοντά
(μας,

Κύματα πού σπᾶνε σ’ ἀκτὲς μόλις πέρ’ ἀπ’ τὸ
(λόφο,

Δέντρα γεμάτα πουλιὰ πού ποτὲ δὲν ἔχουμε
(δεῖ,